

வன்னியின் முழுநிலவு

லெப். கேணல் சந்திரன்

(இரா. முத்துலிங்கம்)

4ஆம் வாய்க்கால், கிளிநொச்சி.

பிறப்பு:

18.04.1964

வீரச்சாவு:

29.09.1990

சந்திரன்,

உன்னை நாங்கள் மறந்து விட்டோமா?

இல்லை. அது எங்களால் முடியாது. உன்னை மட்டுமல்ல, உன்னைமாதிரி இந்த மண்ணை நேசித்து, இந்த மண்ணுக்கு உயிர் தந்த எவரையுமே எங்களால் மறக்க முடியாது. சந்திரன், உன்னை - உனது உணர்வுகளை - மறக்கமுடியாமல் நாங்கள் மட்டுமாதவிக்கின்றோம்? இல்லை.

புதரிகுடாவில் காற்சட்டை இல்லாமல் உன்னைக்கண்டு தாவும் சிறுசுகளும், பொன் நகரிலிலும் முள்ளியவளையிலும் உரலுக்குள் பாக்கிடித்தபடியே விழிகளால் உன்னைத் தேடும் கிழவிகளும், களைத்து விழுந்து வரும்

உன்னைத் தடவி உற்சாகமாக வழியனுப்பும் நிழல்மரங்களும் உன்னைக் காணாமல் உன்னை விழுங்கிய கடலைகளைப் போலவே குமுறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சந்திரன், நீ முல்லைத்தீவுக்கு வரும் பொழுது ஒரு சின்னப்போராளி.

நீ கறுப்பாக இருந்தாலும் அழகாக இருப்பாய். கண்ணாடிக்குள்ளாகத் தெரியும் உனது கண்களில் அன்பும், கனிவும் இருக்கும். சில நேரங்களில் கோபமும் தெறிக்கும்.

சந்திரன், நீ அடிக்கடி சொல்வாய்:

“நான் ஏழைக்கும்பத்தில்தான் பிறந்தனான். வயலில் கூலிவேலை செய்துதான் நாங்கள் வாழ்ந்தனாங்கள்.”

உண்மைதான். அதனால்தான் ஏழைகளை நேசிக்கும் இதயத்தைப் பெற்றுக்கொண்டாய். அதனால்தான் எப்பொழுதுமே ஏழை மக்களுடன் ஒன்றி கலந்துவிடுவாய்.

ஒருமுறை, புதரிசுடா என்ற கிராமத்திற்கு நாங்கள் போயிருந்தோம். வயறகரை ஓரங்களில் சிறு கொட்டில்களைக் கட்டி அங்கு சில குடும்பங்கள் இருந்தன. கூரைகள் பிய்ந்து போயிருந்தன. மழையிலும் வெயிலிலும் அவர்கள் நனைந்துகொண்டதான் இருந்தார்கள். விழிகளில் ஏக்கத்துடன், வெறும் மேனியுடன், நோயினால் வீங்கிய வயிறுகளுடன் இந்த மண்ணின் குழந்தைகள் எங்கள் முன்பு நின்றுார்கள்.

நீ தவித்தாய்.

அவர்கள், பலநாட்களாகக் குளிக்கவில்லை என்றார்கள். தண்ணீர் அள்ளவேண்டாம் என்று பக்கத்து வளவுக்காரன் தடுத்து விட்டானாம்; குடிப்பதற்குக்கூடத் தண்ணீர் இல்லை என்றார்கள்.

அதனைக் கேட்டு

நீ பட்ட தவிப்பும், உன்னிடம் தோன்றிய கோபமும் எங்களுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தன. அந்த ஏழை மக்கள் இந்த மண்ணில் மனிதர்களாக வாழவேண்டும். அவர்களுக்கென்று இந்த மண்ணில் சொந்த நிலம், தொழில், மகிழ்ச்சிக்கூரிய வாழ்வு எல்லாமே தோற்று விக்கப்படவேண்டும் என, நீ தீர்மானித்துக் கொண்டாய். உண்மையில் நீ கேலியாகச் சொல்வது மாதிரி ‘அதுவும் ஒரு போர்முனை’ தான்.

நீண்டகாலமாகக் கவனிக்கப்படாமல் ஊருக்குள் காடாய் இருந்த உடையார் ஒருவரின் பெரும் நிலம், அவர்களுக்குச் சிறிய பகுதிகளாகச் சொந்த நிலமானது; புதிய அழ

காண் மண்விடுகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானது.

அந்தக் கிராமத்திற்கென்று பாலர் பாடசாலையை ஆரம்பித்தபோது, உன்னுடன் நாங்களும் அங்கே நின்றோம். நீ அவர்களுக்கு புதிய ஆடைகளைக் கொடுத்திருந்தாய். ஆறு வயது தொடக்கம் பத்துப் பன்னிரண்டு வயது வரை, எல்லாக் குழந்தைகளும் பாலர் வகுப்பில் படிப்பதற்கு வந்திருந்தார்கள். அது ஒரு மகிழ்ச்சிக்கூரிய நாள், இனி அந்தக் கிராமம் தனக்கென்றொரு வாழ்வைக் காணும் என்பது அன்று வெளிப்பட்டது.

சில நாட்கள் சென்றன. அந்தக் கிராமத் தவர்களுக்குப் புதரிசுடா என்ற பெயர் பிடிக்கவில்லையாம். அதனைச் சந்திரபுரம் என மாற்றிவிட்டார்கள். அதனைக்கேட்க எங்களுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது; உனக்குக் கோபமாக இருந்தது.

நீ ஏசினாய்; இனி அப்படிச் சொல்லக் கூடாது என்றாய். ஆனால் சந்திரன், நீ உயிரோடு இருக்கும்பொழுதும் உன் மரணத்தின் பின்பும் அந்தப் பெயர் மாறவே இல்லை. நீ அதற்குப் பின் எவ்வளவோ பெரிய பெரிய பொறுப்புக்களிலெல்லாம் இருந்திருப்பாய். ஆனால் நீ தடம்பதித்துச் சென்றது இங்கு தான். உன் நினைவுகள் ஆழமாக வேரூன்றிப் போனதும் இங்கு தான்.

சந்திரன், உன் நினைவுகளைச் சொன்ன படி சந்திரபுரம் மட்டும்தான் இருக்கிறதென்

குரல் - 23
ஆணி - 1991

றில்லை. நீ உருவாக்கிய இன்னொரு கிராம மாண்பொன்றை, நாவற்காடு, உன்னைத் தன் பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொண்ட முள்ளியவளை, தண்ணீர்நூற்று, முல்லைத்தீவு, பாண்டியன்குளம், பனங்காமம் - ஏன் வன்னி முழுவதுமே உன் நினைவுகளைச் சொன்னபடி நினைக்கின்றன.

சந்திரன், உனது உள்ளம் சிலவேளைகளில் தாயன்பைத் தேடி அழுவதுண்டு. நீ உனது அம்மாவில் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தாய் என்பது, எங்களுக்குத் தெரியும். உன்னுடைய சோகம் நிறைந்த இளமைக் காலத்தை நீ, வேலைகளினூடே சொல்லவதுண்டு.

அந்தக்காலங்களில் எங்கள் முன் கடுமையான வேலைகள் நின்றன. நீ முறிந்து - கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்வாய்; நாங்கள் வியந்து நிற்போம்.

“நான் சின்ன வயசிலேயே வயலுக்கை நிண்டனான்” என்பாய் நீ. உன் விழிகளில் ஏதோ ஒரு ஏக்கம் தெரியும்.

“அண்ணன்மாருக்கும் எனக்கும் சேர்த்து அம்மா பழஞ்சோறு உருட்டித் தருவா” என்பாய் நீ. உன் விழிகளை நாங்கள் பார்ப்போம்; நீ வேறெங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பாய்.

சந்திரன், நீ கிளிநொச்சியில்தான் பிறந்தாய். ஆனால் உனது அம்மாவும், அப்பாவும் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உனது அப்பா சாகும்பொழுது உனக்கு இரண்டு வயதாம். உனது இரண்டு அண்ணன்மாரும் சின்னப்பிள்ளைகள்.

உங்கள் மூன்று பேரையும் வைத்துக் கொண்டு உனது அம்மா எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாள். இப்போதெல்லாம் உன்னுடைய அம்மா உனது படத்தை வைத்துக் கொண்டு விம்மிக்கொண்டிருக்கிறாளாம்.

சந்திரன், நீ முள்ளியவளையில் அரசியல் வேலை செய்யும்பொழுது, சில நேரங்களில் இரவில் உன்னைத்தேடி நாங்கள் வருவதுண்டு. இரவில் சோகமான பாடல் கேட்கும் வீட்டில் உன்னை நாங்கள் காணுவோம். நீ விழித்திருப்பாய். “இந்த விடயம் ஆமிக்காரனுக்குத் தெரிந்தால் பாட்டுக்கேட்கிற வீட்டில் வந்து உன்னைப் பிடிக்கப் போறாங்கள்” என்று, நாம் ஏசுவோம். நீ சிரித்துக் கொண்டே சரிந்து படுப்பாய், விடிந்ததும், நாங்கள் எதையாவது சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்போம். நீ வீடு வீடாக வேலிசளுக்கு மேலாகப் பழைய சோறு தேடித்திரிவாய். அதற்காக நீ வெட்கப்படுவதுமில்லை. ஏனென்றால் அங்கிருக்கின்ற எல்லா வீட்டிற்கும் நீ பிள்ளை மாதிரித்தான். உனக்குச் சாப்பாடு தரவேண்டும் என்பதற்காகவே, அவர்கள் இரவில் சோற்றை மிச்சம் வைப்பதுண்டு. சந்திரன், இன்றைக்கும் அந்தச்சனத்தினுடைய இதயத்தில் நீ இருக்கிறாயடா!

சந்திரன், நீ அரசியல் பேசுவதை நாங்கள் கேட்பதில்லை. சில நேரங்களில் பார்த்திருக்கிறோம். ஏதாவதொரு வீட்டின் முற்றத்தில், ஒரு கல்லின்மேல் நீயிருப்பாய்; தங்கள் வீட்டுக் கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே அந்த வீட்டுக்காரரும் முன்னாலிருப்பார்கள். அப்போதுதான்—நீயும் இந்த மண்ணின் நிகழ்வுகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாய். தமிழீழ மண்ணின் சோகங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாய். அவர்கள் எவருக்குமே தெரியாது—அவர்களுக்கு நீ அரசியல் படிப்பிக்கிராய் என்று. கதைத்து முடித்தபின்பு, “இந்த மண்ணின் விடுதலைக்காக எல்லோரும் போராடத்தான் வேண்டும்” என்பார்கள்.

முல்லைத்தீவு மாவட்டப் பிரதேசத்திற்கு நீ அரசியல் வேலை செய்வதற்கு வந்து, இரண்டு வருடங்கள் சென்றன. இந்தக் கால இடைவெளியில் உன்னிடம் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன; எதற்கெடுத்தாலும் கோபப்படும் உனது இயல்பும் மாறி இருந்தது. முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்திலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. உனதும் உனது தோழர்களதும் கடுமையான உழைப்பு, தேசவிரோத சக்திகளின் பிடியிலிருந்து மக்களை விடுவித்தது; தங்கள் மண்ணின் விடுதலையைப்பற்றி மக்களைச் சிந்திக்க வைத்தது; அந்த விடுதலைக்காக மக்களைப் போராடத் தூண்டியது.

சந்திரன், உனக்குத் தெரியும்—அந்த நேரங்களில்தான், இந்தியப் படை எம் தேசத்தின் மீதொரு யுத்தத்தை நடாத்தியது. நாங்கள் தெருக்களில் நடக்க முடியாமலும் - கிராமங்களில் நிற்க முடியாமலும் - இருந்த நேரமது.

இரவு நேரங்களில் காடுகளிற்குள்ளும் - காட்டுக் கரையோரங்களிலும்தான் நாங்கள் படுப்போம். ஆபத்தை எதிர்பார்த்தபடியே இரவின் அச்சத்தில் - பசித்த வயிற்றுடன் - இருக்கும் எங்களை, நீதான் சிரிக்கவைத்துக்

கொண்டிருப்பாய், நாட்கள் செல்லச்செல்ல, ஆபத்து நிறைந்த அந்த இரவுகளே இனிமையான இரவுகளாக எங்களுக்கு மாறிவிட்டன. சந்திரன், எங்களின் எல்லாத் தோழர்களும் சொல்வார்கள் - 'கஷ்டமான அந்த நாட்களும் அந்த நினைவுகளும் தான், இன்னும் எங்கள் மனங்களில் பசுமையாகப் படிந்து போய்க் கிடக்கிறது' என்று.

சந்திரன், நீ அரசியல் வேலைகளில் முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்தாலும், தாக்குதற் களங்களுக்குச் செல்வதற்கும் தவறுவதில்லை. உன்கைகள் எதிரிக்கு எதிராகப் பலமுறை துப்பாக்கிகளை இயக்கியிருக்கும்,

இந்தியப் படைகளுடன் நெடுங்கேணியில் நடந்த சண்டை ஒன்றில் நீ, கழுத்திலும் கையிலும் காயமடைந்திருந்தாய். களத்தில் ஆயுதங்களைக் கைப்பற்ற முன்னேறியபோது நீ காயமடைந்ததாக, உன் தோழர்கள் சொன்னார்கள்.

நீ எமது முகாமில் சரம்மனைக் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தாய். உன் கழுத்தில் கித்திய துப்பாக்கி ரவை, உன்னை வேதனைப்படுத்தியது. நீ அதைவிட அதிகமாக பாவனை (நடிப்பு) செய்தாய்; உன் பாவனைகளை எங்கள் தோழர்கள் ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எங்காவது ஒரு முலையிலிருந்து ஒரு தோழன் உன்னை அழைப்பான்.

நீ கழுத்தைக் திருப்ப முடியாமல் உடல் முழுவதையும் திருப்பி அவனைப் பார்ப்பாய்; எங்கள் முகம் முழுவதும் உன்னைப் பார்த்து

ரசித்துச் சிரிக்கும். இந்தியப் படைகள் எங்களைச் சுற்றி ஒரு வலையத்தை அமைத்து எங்களை நெருக்கிய பொழுதும், நாங்கள் காடுகளிற்குள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தோம்; போராட்டத்தில் நம்பிக்கையோடு இருந்தேரம் என்பது, இந்தியர்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமோ தெரியாது.

உனது காயம் சுகமாகியது. அந்த நேரத்தில் முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்து மக்கள் இந்தியப் படைகளால் அடித்து விரட்டப்பட்டு, காடுகளிலும் வயல்களிலும் தஞ்சமடைந்து வாழ்ந்தனர். நீயும் அவர்களுடன் கலந்து நின்றாய், நீயும் உனது தோழர்களும் அந்த மக்களுக்குப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தினீர்கள். போராட்டத்தின் தேவையைப்பற்றி, இந்த மண்ணின் விடுதலையைப்பற்றி, இந்திய ஆக்கிரமிப்பின் நோக்கத்தைப் பற்றியெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தினீர்கள். அந்த நிலையை விளங்கிக்கொண்டு, மக்கள் எங்களை அரவணைத்ததால்தான், ஆக்கிரமிப்பாளனுக்கு இந்த மண் அடிபணியாது தலை நிமிர்ந்து கொண்டது.

அந்த நாட்களில்தான், நீ கிளிநொச்சி மாவட்ட அரசியற் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டாய். முல்லைத்தீவு மாவட்டத்து மக்களின் கண்கள் உன் பிரிவைத் தாங்காது தவித்தன. ஆனால் உன் முன் இருந்ததோ பெரும் கடமை. நீ கிளிநொச்சிக்குச் சென்ற பின்பு, அரசியற் பிரிவை ஒழுங்குபடுத்தி விஸ்தரித்திருந்தாய். உனது திறமையான செயற்பாடுகள் அந்த மாவட்டத்திலும் நல்ல

மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. அந்த நேரங்களில் இரண்டு மூன்று தடவைகள், இந்தியப் படைகளின் சுற்றிவளைப்புக்களிலிருந்தும் நீ தப்பிக் கொண்டாய்.

வன்னி மாவட்ட அரசியற் பொறுப்பாளராக இருந்த மாறன் அண்ணாவின் இழப்பின் பின்பு, நீ வன்னி மாவட்ட அரசியற் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டாய். அந்த நேரத்தில்தான் இந்தியப் படை இந்த மண்ணை விட்டு வெளியேறியது. நீ வன்னி முழுவதும் அரசியற் பிரிவை ஒழுங்குபடுத்தி, வேலைத் திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டாய். புதிதாய்ப் பிறப்பெடுத்த எமது கட்சி அமைப்பும் அந்த நேரங்களில் பலப்பட்டுக் கொண்டது. அந்த நேரங்களில் நாங்கள் நடாத்திய பேரணிகளில், கூட்டங்களில், உனது பேச்சை மக்கள் விரும்பிக் கேட்டார்கள். உன்னால் எப்படி இவ்வளவு இலகுவாக - தெளிவாக எல்லா மக்களையும் கவரக் கூடியமாதிரிப் பேசமுடிகிறது என்பது, எங்களுக்கு வியப்பாகவே இருக்கும்.

சிநீலங்கா இராணுவத்தினருடனான சண்டை மீண்டும் தொடங்கியபோது, நீ எங்கேயோவொரு தாக்குதற் களத்தில்தான் நிற்பாய் என்பது, எல்லோருக்குமே தெரியும்; அப்படித்தான் நீயும் நின்றாய்.

கொக்காவில் இராணுவ முகாம்மீதான தாக்குதலிலும் நீ கலந்து கொண்டாய். அந்த முகாமை நாங்கள் வெற்றிகொண்டோம். ஆனால், அங்குதான் உனது அடிவயிற்றில் துப்பாக்கிக் குண்டு தாக்கியது.

சந்திரன், நீ எங்கள் வைத்தியசாலை ஒன்றில் கிடந்தாய். உன் விழிகள் நீ தப்பிச் கொள்வாய் என்ற நம்பிக்கையைத் தரவில்லை.

உன் உறுதியான கறுத்தத் தேகம் வாடிப் போய்க் கிடந்தது.

கலங்கிய விழிகளுடன் நாங்கள் காத்திருந்தோம்.

சில வாரங்கள் சென்றன. நீ கண்விழித்தாய்; ஆனால், உன் கால்கள் இனி வழங்காது என்றார்கள். கால்கள் இல்லாத சந்திரனை எங்களால் கற்பனைகூடச் செய்ய முடியாது சந்திரன்! ஆடாமல், பாடாமல், ஓடாமல் நீ இருக்கவே மாட்டாய், நாங்கள் தவித்தோம்; கலங்கி நின்றோம். ஆனால் நீ கலகலப்பாக இருந்தாய். உனது நிலை உனக்குத் தெரிந்த பின்பும் உற்சாகமாக இருந்தாய்.

சந்திரன், நீ வைத்தியசாலைக் கட்டிலிலிருந்துகொண்டே

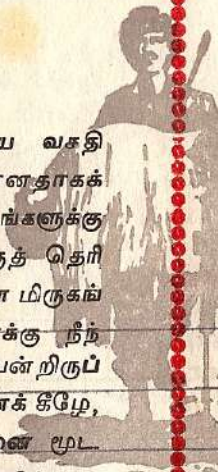
“நான் இங்கையும் அரசியல் வேலை செய்யிறேன்; இங்கு வருகிற தாதிகளுக்கும், வைத்தியர்களுக்கும், ஏன் என்னை இந்தக் கதவுகளால் எட்டிப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வருக்கும் இந்த மண்ணில் ஒரு போராட்டம் ஏன் நடக்கிறது எனச் சொல்லிக்கொண்டி

ருக்கிறேன்” என்றாய். உண்மைதான். நீயிருந்த - சோகம்பாடும் அந்த - வைத்தியசாலை கூட கலகலப்பாக மாறிப்போனது.

சந்திரன் நடக்கத்தேவையில்லை. அவன், இருந்தாலே போதும்; போராடுவான் - போராட்டத்திற்குப் பங்களிப்பான் என, எங்கள் மனங்கள் எண்ணிக்கொண்டன.

அதன் பின்பு

நீயும் உனது தோழர்களும் வைத்திய வசதியைத் தேடிக்கடலில் பயணம் போனதாகக் கேள்விப்பட்டோம். உண்மையில் உங்களுக்கு என்ன நடந்ததென்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. கடலிற்குள் தேசேறிய சிங்கள மிருகங்கள் உங்களைக் கவிட்டிருக்கும். உனக்கு நீந்தத் தெரியும். நீ கைகளால் நீந்த முயன்றிருப்பாய். வழங்காத உனது கால் உன்னைக் கீழே, கீழே இழுத்திருக்கும். கடல் உன்னை மூட ஒரு கணம் தயங்கி இருக்கும்; மூடிய பின்பும், ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் குமுறி இருக்கும். வன்னி மக்களின் மனங்களின் கொந்தளிப்பைப் போலவே, கடலும் உன்னை அணைத்த பின்பு வேதனை தாளாது கொந்தளித்திருக்கும்.

போர்முனையிலே நாம் சந்தித்த ஒவ்வொரு வெற்றியின் போதும், அவற்றுக்காக இலட்சிய வேட்கையோடு போராடிய எத்தனையோ தோழர்களைப் பறிகொடுத்து விட்டோம். தங்கள் வாழ்வைவிட தமிழீழத்தின் விடுதலையை நேசித்தவர்கள் - இனிய கனவுகளைச் சும்மந்த இளமை வாழ்வை தமிழீழத் தாயிற்குக் காணிக்கையாக்கியவர்கள் - மண்ணுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் மரணித்தபோது, மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்; பெருமைப்பட்டார்கள்; திருப்தியடைந்தார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள்
(குரல் - 18)

— தோழர்கள் ☆